

ALS
DE
WERELD
WANKELT

Ook van Jandy Nelson

De hemel begint bij je voeten

Ik geef je de zon

ALS
DE
WERELD
WANKELT

JANDY NELSON

Vertaald door Aimée Warmerdam & Merel Leene

Laat iedereen weten wat je vindt van *Als de wereld wankelt* van @jandy.nelson.
Gebruik #AlsDeWereldWankelt en vergeet @blossombooks niet te taggen!

NUR 285, 302 / CPI092401

© 2024 Nederlandse editie: Blossom Books

Copyright © 2024 by Jandy Nelson

Originally published by Dial Books for Young Readers, The Penguin Group (USA) Inc.

Published by arrangement with Pippin Properties, Inc. through Rights People, London.

Oorspronkelijke titel: *When the World Tips Over*

Vertaling: Aimée Warmerdam & Merel Leene

Omslagbeeld: © 2024 Rustic/Shutterstock

Omslagontwerp: Theresa Evangelista

Nederlandse omslagbelettering: Marieke Oele

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Voor deze uitgave hebben we zoveel mogelijk duurzame keuzes gemaakt. Wil je meer
weten over ons duurzaamheidsbeleid? Ga dan naar blossombooks.nl/duurzaamheid.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar
info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.

Beste lezer,

Bijna tien jaar geleden las ik voor het eerst een boek van Jandy Nelson en dat heeft mijn wereld op de kop gezet. Niet alleen markeerde het voor mij als uitgever min of meer het begin van een nieuwe stap, maar als lezer heeft het ontzettend veel voor mij betekend. Ik lees *Ik geef je de zon* nog steeds regelmatig opnieuw, zowel in het Engels als in het Nederlands, en blijf keer op keer verliefd worden op de woorden van Jandy Nelson en haar unieke verhaal over liefde, familie, verlies en identiteit.

Dat het bijna tien jaar duurde voordat ze een nieuw boek schreef, was zowel een zegen als een vloek. Het gaf mij de tijd om *Ik geef je de zon* opnieuw en opnieuw te lezen en me elke keer te realiseren: ja, dit is nog steeds mijn lievelingsboek. Het is écht zo mooi als ik het me herinnerde. Tegelijkertijd werden de verwachtingen van een nieuw boek alsmaar hoger en hoger. En met die hoge verwachtingen kwam ook een angst, want wat als het ontzettend zou tegenvallen?

Ik kan met heel mijn hart zeggen dat ik *Als de wereld wankelt* net zo ontzettend, ongelooflijk prachtig vind als *Ik geef je de zon*. Als je mij nu zou vragen wat mijn lievelingsboek is, moet ik je ineens het antwoord schuldig blijven. Want: ik weet het niet meer. Wederom spatten de woorden van Jandy Nelson van het papier, haar personages zijn levensecht en ik wil ze voor altijd in mijn leven sluiten, en haar observeringen en metaforen laten je voor altijd op een nieuwe manier naar de wereld kijken. En o, er kan niemand zo goed schrijven over verliefd worden als Jandy.

Ik wens je ontzettend veel leesplezier met *Als de wereld wankelt* en ik hoor heel graag wat je ervan vindt.

#SpreadTheBooklove

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgeefdirecteur Blossom Books

***Voor mijn familieleden,
die mijn beste vrienden zijn
en
voor mijn vrienden,
die mijn liefste familieleden zijn.***

Uiteindelijk worden we allemaal verhalen.

- Margaret Atwood

***Hoe kunnen we zonder onze levens leven? Hoe weten we
dat wij het zijn, zonder ons verleden?***

- John Steinbeck

***Je kunt soms tijden leven zonder te leven
en soms zit al het leven in één uur.***

- Oscar Wilde

***Dag na dag en nacht na nacht waren we samen
- al het andere ben ik lang geleden al vergeten.***

- Walt Whitman

Er bestaat een andere wereld, maar die bevindt zich hier.

- Paul Eluard

Zoek je mij? Ik zit naast je.

- Kabir

FANTASIA (ZELFSTANDIG NAAMWOORD)

fan·ta·sia / fantazija

- 1: compositie, voornamelijk in muziek, in vrije vorm
- 2: een literair werk opgebouwd uit stukken die qua vorm en stijl van elkaar verschillen
- 3: een werk waarin de maker de fantasie de vrije loop laat
- 4: iets met denkbeeldige, onrealistische eigenschappen

**DEEL
EEN**

DIZZY

Ontmoeting #1 met het regenboogmeisje

Op de ochtend van de dag waarop de twaalfjarige Dizzy Fall overstak, er een vrachtwagen aan kwam en ze het regenboogmeisje ontmoette, ging alles mis. Sinds zij en haar beste vriend Lizard – die nu Tristan genoemd wilde worden, zoals hij eigenlijk heette – gescheiden waren, was Lizard-nu-Tristan populair, had hij een cool kapsel en een vriendin die Melinda heette.

Dizzy had niks.

Sinds hun zevende waren ze een duo geweest; ze waren op ontdekkingsreis gegaan naar elkaars diepste geheimen, hadden de hele lijst van moeilijkste nagerechten uit *Pastry's Magazine* uitgeprobeerd en gedaan wat ze alle twee het liefst deden: op internet zoeken naar relevante zaken aangaande het bestaan. Lizards vakgebied was: weer en natuurrampen, terwijl Dizzy alles opzocht over alle andere coole dingen.

De laatste tijd hield ze zich met name bezig met heiligen die in trance konden zweven, yogi's in de Himalaya die hun lichaam in steen konden veranderen en Boeddha, die zichzelf vermenigvuldigde en vuur uit zijn vingers kon laten komen (echt!). Als Dizzy over dit soort wauw-dingen las, begon het vanbinnen te zoemen en Dizzy wilde een zoemende ziel hebben. Een zoemend álles.

Ook hadden Dizzy en Lizard, voorafgaand aan hun scheiding, drie seconden gezoend om te kijken of ze de endorfine konden voelen waar Lizard online over gelezen had, of de spontane innerlijke explosies, waar Dizzy over had gelezen in een van de liefdesromannetjes die haar moeder altijd op de tweede rij in de kast zette, achter de literaire boeken, waar ook Dizzy's lievelingsboek tussen stond: *Leef voor altijd nu*, met Samantha Brookswether

in de hoofdrol. Volgens Lizard had je niks aan die liefdesromannetjes, maar Dizzy vond ze geweldig. Ze kon niet wachten tot het zover was, tot haar ontembare vrouwelijkheid zou losbreken, het vuur in haar sluimerende oventje zou oplaaien en de vochtige passie in haar zou ontwaken, en, ook al had ze – anders dan Samantha Brookswweather – nog nooit in het echt een penis gezien, door die boeken wist ze alles wat je weten moest over het stijve lid, het gezwollen heft, de kloppende speer. Maar helaas, tijdens de zoen van drie seconden met Lizard hadden ze geen van tweeën iets gevoeld. Geen endorfine en geen innerlijke explosies.

Hoe dan ook, op die ochtend van die belangrijke dag van de eerste ontmoeting, zag Dizzy in de klas haar ex-beste-vriend Lizard-nu-Tristan stiekem appen met walgelijke nieuwe vriendin Melinda, waarschijnlijk over alle innerlijke explosies die ze hadden gevoeld toen ze elkaar op het schoolfeest drie weken daarvoor hadden gezoend. Dizzy had het met eigen ogen zien gebeuren; met dichtgeknepen keel zag ze Lizards hand naar Melinda's hals gaan en toen hadden hun monden elkaar opgezocht. Sindsdien had Dizzy, wier mond nooit stilstond, op school bijna niets meer gezegd en als ze iets zei had ze het gevoel dat haar stem uit haar tenen kwam.

Maar wat viel er nog te zeggen? Dizzy's moeder had haar een keer verteld dat de grote liefdes in je leven niet per se romantisch hoefden te zijn. Dizzy had toen gedacht dat ze al drie grote liefdes had: 1) haar beste vriend Lizard, 2) haar moeder, Chef-mama, en 3) haar oudste broer Wynton, die zo fantastisch was dat de vonken van hem afspatten. Maar wat nu? Ze wist niet dat mensen konden stoppen met van je te houden. Ze dacht dat vriendschap voor altijd was, net als materie.

Na de pauze – die Dizzy in het computerlokaal doorbracht om iets over mensen in Oost-Europa te lezen die zeker wisten dat iets of iemand erop uit was om op een bovennatuurlijke manier hun tong te stelen – liep ze de halve school door om naar een wc te gaan waarvan ze zeker wist dat niemand die gebruikte. Ze wilde vermijden dat ze langs Lizard-nu-Tristan en Melinda zou lopen, die de laatste tijd altijd bij het waterfonteinje stonden voor de wc's die dichterbij waren, hun handen en zielen aan elkaar vastgeplakt.

Maar toen ze de deur van de enige genderneutrale wc's van de school openzwaaide, stond Lizard bij de wastafel.

Hij stond in zijn eentje voor de spiegel en smeerde een soort gel in zijn nieuwe haren, waardoor hij op alle andere jongens leek, en niet meer op de Lizard van een maand geleden, met wervelstormharen net als die van haar, en zijn eigen nerd-bezoekt-sciencefestival-look, ook net als die van haar. Hij had zelfs contactlenzen genomen, dus ze hadden ook niet meer dezelfde zwarte tientonner-Clark-Kent-brillen. Ze wilde de oude Lizard terug, de jongen die haar over atmosferische lichtzuilen en witte regenbogen vertelde en die op één dag minstens vijfhonderd keer tegen haar zei: 'Zó dope, Dizz.'

Het fluorescerende licht in de slakkenkleurige wc's flikkerde. Dizzy had het idee dat ze al in geen eeuwigheid meer met z'n tweeën waren geweest en ze voelde een leegte in haar borst. Lizard keek haar via de spiegel aan, met een moeilijk te lezen blik, en toen keek hij weer naar zijn haren, die de kleur van flespompoen hadden. Hij had een bleke huid met hier en daar een sproet op zijn wangen; geen sterrenstelsels, zoals Dizzy.

Toen ze tien waren had Tony Spencer, Dizzy's levenslange treiteraar, haar een lelijke sproetenkop genoemd, en de volgende dag was Lizard zelf met een sterrenstelsel naar school gekomen, die hij op zijn wangen had getekend.

Dizzy keek even in de spiegel en kreeg hetzelfde teleurgestelde gevoel als altijd, want ze leek precies op een kikker met een pruik. Ze kon zich niet voorstellen dat dit was wat mensen zagen als ze naar haar keken. Ze wou dat ze iets anders te zien kregen, het hoofd van Samantha Brookswether, bijvoorbeeld. Samantha zette mannen in vuur en vlam met haar zijdezachte lokken, haar volle, getuited lippen en haar glinsterende saffierblauwe ogen.

Dizzy keek met haar gewone, oude, niet-glinsterende bruine ogen naar haar voormalige beste vriend, de echte versie, niet de spiegelversie. Ze wilde zijn hand vasthouden, zoals ze jarenlang stiekem onder allerlei tafels hadden gedaan. Ze wilde hem eraan herinneren hoe zij altijd van hun haren één vlecht maakten, zodat ze konden doen alsof ze één iemand waren. Ze wilde hem vragen waarom hij haar berichten niet beantwoordde en niet opnam

als ze belde, en waarom hij niet naar het raam van zijn kamer kwam, ook al gooide ze er achter elkaar zevenendertig steentjes tegenaan. In plaats daarvan ging ze een van de hokjes binnen en hield zo lang mogelijk haar adem in. Toen ze weer naar buiten kwam, was hij weg.

Op de spiegel had hij met een zwarte stift geschreven: LAAT ME MET RUST.

Dizzy had het gevoel dat ze omvergeblazen werd.

En toen had ze gym. Trefbal. Het uur van angst en afgrijzen. Op het snikhete veld zweette ze dwars door haar shirt heen en probeerde onzichtbaar te worden terwijl ze deed alsof ze niet zag dat Lizard bij Tony Spencer stond. Bah. *Blergh*. Lizard de Verrader. Dizzy wilde een diepe kuil graven. Waarom was het nooit in haar opgekomen dat ze meer dan één vriend kon hebben? Maar ze had geen tijd om daar op dat moment over na te denken, want Tony Spencer maakte zich los van Lizard en stormde als een stripfiguur op haar af, met de bal in zijn handen en een grote, gemene grijns op zijn gezicht. Inclusief moordneigingen. Haar maag kromp ineen. Ze probeerde op een bovennatuurlijke manier zijn tong te stelen. Maar trok de opdracht toen weer in, want: *ieuw*.

Tony hield de bal hoog boven zijn hoofd en keilde hem keihard in haar buik, en op hetzelfde moment kwam er een soort vreemde, gênante gil uit haar keel. Daarna, toen ze met haar handen op haar buik als een vis op de grond naar adem lag te snakken en happen, draaide hij zich om, zakte door zijn knieën en ging met zijn zweterige shortskont boven haar gezicht hangen en liet een scheet.

Dizzy's gedachten stonden stil. Of nee, toch niet: ze smeekte of dit alsjeblieft iets anders mocht zijn en niet bij haar. Of ze op de deleteknop mocht drukken. De escapeknop. De uitknop.

'Wat voor kleur is dit, Dizzy?' vroeg Tony smalend. Lizard moest hem hebben verteld over Dizzy's synesthesie; dat ze geuren als kleuren zag.

Iedereen lachte en lachte, maar Dizzy hoorde Lizards hinnikende lach overall bovenuit, alsof Dizzy niet een potje spinnen zou hebben opgegeten om hem één seconde verdriet te besparen.

Daarom had Dizzy eerder die ochtend moeten huilen. Dat was de reden geweest dat ze haar blote spillepootbenen opdracht had gegeven om over de atletiekbaan naar de andere kant te rennen, over het hek van het schoolgebouw te klimmen, en de ene na de andere wijngaard te doorkruisen, en vandaar dus dat ze nu hier stond, in een uitgestorven deel van Paradise Springs, in haar gymkleren, midden op de dag, tijdens een hittegolf, en dat ze haar stomme zweetlichaam wilde uittrekken om het daar op straat achter te laten.

Want Tony Spencer had dat echt gedaan, in haar gezicht. Terwijl iedereen toekeek. En Lizard had gelachen! Om haar! God! Van nu af aan had ze een vermomming nodig, een geheel nieuwe identiteit. Ze zou nooit meer terug naar school kunnen, dat was duidelijk. Ze moest haar moeders creditcard pikken en een vlucht naar Zuid-Amerika boeken. Op de savannes leven met de capibara's, want tijdens een van haar online researchmarathons had ze geleerd dat capibara's de liefste zoogdieren zijn die er bestaan.

Niet hatelijk, zoals brugklassers.

En hallo? Synesthesie was niet eens iets waar Dizzy zich voor schaamde, zoals voor haar kikker-met-pruik-uiterlijk, of haar nucleaire-paddenstoelkapsel, haar sproeten die elke centimeter van haar lichaam hadden gekoloniseerd, inclusief haar tenen, inclusief haar sluimerende oventje. En voor al die andere dingen. Bijvoorbeeld hoe klein en rond ze was, en dat ze nog op geen enkele spannende plek haargroei had en dat ze zich best vaak een stofdeeltje voelde. En dan had ze het nog niet eens over haar angst om dood te gaan, om in slaap te vallen en om in het donker in haar bed te liggen, om haar kamer uit te gaan als haar moeder er niet was en dat ze bang was dat ze altijd lelijk zou blijven. En ze schaamde zich ook voor de tijd die ze écht op internet zat, op zoek naar relevante zaken aangaande het bestaan en nog heel veel andere dingen die Dizzy het gevoel gaven dat je in het leven van de ene verborgen of zichtbare vernedering naar de andere moest zien te hinkelen.

Ze rende over de verlaten, smoorhete stoep, in gedachten verzonken, zonder op de branderige, geelachtige geur in de lucht te letten, of op de luiken

voor de winkels, die vanwege de helse temperaturen gesloten waren, of op de verschroeide heuvels in de verte, of de vreemde, knetterende stilte omdat de vier rivieren die door Paradise Springs liepen, allemaal waren opgedroogd. Ze keek niet naar de lucht en zag niet dat er geen vogels waren, omdat die het niet eens konden opbrengen om op de duivelswinden naar het lagere deel van de vallei te dwalen, die de ergste hittegolf uit de geschiedenis veroorzaakten.

Ze stak zonder te kijken de straat over.

En toen, een afgrijselijk geluid, alsof de wereld in tweeën scheurde.

De grond onder haar voeten schudde, de lucht trilde. Dizzy had geen idee wat er gebeurde.

Ze draaide zich om en zag de massieve metalen voorkant van een vrachtwagen op zich afkomen. *O, nee, nee nee o, nee nee.* Ze kon niet bewegen of schreeuwen of denken. Ze kon niks. Haar voeten zaten vastgeklonken in het beton en de tijd vertraagde en toen ze het begreep, stond de tijd helemaal stil. Dit was het.

Het.

Het einde.

O, ze hoopte maar dat ze een geest werd. Een geest die de hele dag naast Chef-mama in de keuken van haar restaurant mocht staan. 'Ik wil meteen terugkomen, oké?' zei Dizzy hardop tegen God. 'En meneer, graag als een pratende geest,' voegde ze eraan toe. 'Niet zo een die niks kan zeggen, alstublieft.'

Ze slikte, overspoeld door zorgen, omdat ze hier zo ontzettend niet klaar voor was. Ze had nog maar drie seconden verbruikt van de twee weken die iemand gemiddeld in zijn leven doorbrenkt met zoenen. Ze zou dood zijn voordat ze verliefd was geworden en was samengesmolten met een andere ziel, zoals Samantha Brooksweather en Jericho Blane. Voordat ze was ontvlamd en iemands kloppende opwinding tegen zich aan had gevoeld of het lava vanbinnen had voelen smelten door de gelijktijdige ontlading, of voordat ze een van die andere waanzinnige seksdingen had meegemaakt die in *Leef voor altijd nu* stonden. Erger nog, ze zou dood zijn voordat ze

zelfs in haar eentje een orgasme had gehad – ze deed iets verkeerd of ze was misvormd; een van de twee.

En dit was het allerergste van alles: ze zou doodgaan voordat de vader terugkeerde die ze nooit had gezien – omdat zij de nacht dat hij vertrok nog in de baarmoeder zat. Sommige mensen beweerden dat hij dood was, maar ze wist dat dat niet waar kon zijn omdat ze hem een keer had gezien, boven op de heuvel, met zijn cowboyhoed op; precies zoals hij op al die foto's stond, alleen had niemand haar geloofd (behalve Wynton en Lizard) aangezien ze wel vaker geesten zag, van die zwijgende, in de wijngaard, wat ook niemand geloofde (behalve Wynton en Lizard). O... Wynton. En haar andere broer, Perfect Miles. Haar moeder! Paniek greep haar bij de keel. Hoe kon ze hen achterlaten? De wereld achterlaten? Ze vond het al moeilijk om 's ochtends de ontbijt tafel achter te laten. Hoe kon ze doodgaan voordat ze met z'n allen (Wynton, Perfect Miles, Chef-mama, teruggekeerde papa, eigenaardige dronken oom Clive) op de oude roodfluwelen bank tegen elkaar aan waren gekropen, Dizzy in het midden van een blijemensenberg, terwijl ze samen naar *Harold and Maude* of naar *Babette's feast* keken (de oude lievelingsfilms van haar moeder, en nu ook van haar). O, ze hoopte dat ze die films zouden gaan kijken, ter nagedachtenis aan haar, in plaats van bloemen.

Niet dat zij en haar familie ooit als een blijemensenberg samen naar een film hadden gekeken, of gewoon: samen blij waren geweest. Punt. Maar nu was de kans voorbij.

Ze zou dood zijn voordat alle kansen voorbijkwamen.

En het allerafschuwelijkste was niet eens dat de laatste gebeurtenis van haar leven een scheet in haar gezicht van Tony Spencer was geweest terwijl Lizard de Verrader haar uitlachte. (Vergeet die oude films in plaats van bloemen trouwens maar; eieren en wc-papier, graag, bij alle twee de huizen.) Het allerafschuwelijkste was dat ze dood zou gaan voordat er echt iets wonderbaarlijks in haar leven was gebeurd.

En toen gebeurde er iets echt wonderbaarlijks in haar leven.

Ze voelde twee sterke, harde handen op haar heupen. Ze draaide zich om

en zag een meisje. Een meisje als een stralende, flitsende ster.

Dizzy wilde haar aanraken, haar gezicht, omringd door golvende regenboogkrullen die tot haar middel kwamen, sprookjesachtige lokken in alle kleuren, maar voordat Dizzy haar hand naar die blakende wangen kon brengen, zei het meisje iets, drukte even met haar vinger – plof – op Dizzy's neus, tilde haar met allemachtige handen op en daar ging Dizzy. Hoger, hoger, hoger. De lucht in. De hemel kantelde terwijl Dizzy naar voren geslingerd werd; voor haar gedachten, tijd en plaats uit, om uiteindelijk in een wirwar van armen en benen op de hete stoep te belanden.

Holy moly.

Dizzy bleef liggen. Eh... Wat was er net gebeurd? Haar hart bonkte als een wild beest in haar borst, haar wang lag op het warme grind. Was ze een geest? Ze drukte haar duim en wijsvinger tegen elkaar. Nee, nog steeds van vlees. Ze probeerde haar hoofd op te tillen, maar het enige wat ze zag was een grote waas. Waar was haar bril? Ze rolde op haar rug en iemand, een man – dat zag ze zelfs zonder bril – niet het meisje dat ze verwachtte te zien, torende boven haar uit, hield de zon tegen, bood zijn hand aan, praatte bliksemsnel.

‘Dat scheelde een haar. Een háár. O, god, jesus. Maar moet je jou nou zien, niks aan de hand. Geen schrammetje. Godzijdank.’ Met trillende handen hielp hij Dizzy om op haar bibberende benen te gaan staan. In haar wang en handpalmen zat grind, op haar knieën zaten brandende schaafplekken en haar hart bonkte, maar voor de rest was ze in orde. Dizzy betwijfelde of dat ook gold voor de man, die volgens haar op het punt stond om een aanval van hyperventilatie te krijgen. Hij zweette door zijn gevlekte shirt heen, stonk fenomenaal, een pompoenoranje geur, de kleur die Dizzy associeerde met mannen, met mannenzweet. Meisjes en vrouwen roken meestal groen. Maar niet allemaal, wist Dizzy nu. Het regenboogmeisje dat net haar leven had gered, rook karmozijnrood, zoals bloemen. ‘O, jemig. O, god. O, mijn god,’ zei de man. ‘Hoe oud ben je? Negen? Tien? Ik heb een kleindochter van jouw leeftijd. Licht als een veertje, net als jij.’

‘Ik ben een twaalf jaar oud veertje,’ zei Dizzy beledigd. Want, ja,

inderdaad, het was irritant om nog steeds gevraagd te worden voor het elfje in de zomerparade van Paradise Springs, en bedankt. Ze bukte en tastte om zich heen, op zoek naar haar bril, die – zo ontdekte ze – in haar haar zat, dat wel vaker dienstdeed als haar persoonlijke verzamelbak voor gevonden voorwerpen. Ze maakte hem los, zette hem op en zag dat de man, met zijn grote, vriendelijke gezicht met zweet en snor, in werkelijkheid een pratende walrus was.

Maar het meisje was nergens te bekennen.

‘Goed dan, twaalf. Ik neem mijn woorden terug,’ zei de man. ‘Poeh hé. Ik ben zo blij dat je niks hebt. Ik dacht dat je er geweest was.’

‘Ik ook,’ zei Dizzy, terwijl haar hoofd weer op gang kwam. ‘Ik hoopte dat ik terug zou komen als geest, maar dan wel zo een die kan praten, weet je wel?’ Ze voelde de woorden in haar opkomen, woorden, woorden, woorden, een vloed van woorden die naar buiten wilde, zoals vroeger, in haar leven van voor de scheiding. Tuurlijk, sommige mensen, wier naam niemand zal noemen, vonden dat Dizzy te veel praatte en dat haar stembanden verwijderd moesten worden, maar die mensen waren er nu niet, dus ging Dizzy verder. ‘Dat zou afgrijselijk zijn. Dat je er bent en alles en iedereen ziet, maar dat je niks kunt zeggen, mensen niks kunt vertellen, niet eens je naam. Zoals die geesten in de wijngaard.’

‘Ik denk niet dat jij het goed zou doen als zwijgende geest,’ zei de walrusman.

‘Precies. Dat bedoel ik.’ Ze keek om zich heen. ‘Ik moet dat meisje bedanken. Waar is ze gebleven?’

De man kreeg een verbaasde blik in zijn ogen en zijn borstelige wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Wie is waar gebleven? Het enige wat ik zag was de zon, en jij, die in het licht stond, helemaal stil, terwijl je naar de hemel keek als een beeld van een heilige. En toen trapte ik als een gek op de rem, uit alle macht, maar het volgende moment vloog je opzij. Ben je een atleet of zo? Want je vloog hoog door de lucht. Het was een bizar gezicht.’

‘Alles behalve een atleet. Dat is mijn broer Perfect Miles. Ik haat sport. Alle sporten. Ik blijf het liefst binnen.’ Ze zuchtte en probeerde haar gedachten

tot rust te brengen, die wel van een wedstrijd hielden, die van vloedgolven hielden. 'Ik ging omhoog doordat dat meisje me een duw gaf. En een harde ook. Daardoor slingerde ik door de lucht. Heb je haar niet gezien?' Dizzy keek links en rechts. Er was niemand. Niet eens toeristen. Niet eens auto's. De duivelswinden hadden Paradise Springs in een droog, stoffig spookstadje veranderd. 'Ze had van die tatoeages... Gekleurde woorden.' Dizzy raakte haar arm aan, op de plek waar het meisje een tattoo had van het woord 'lot'. 'En ze was zo mooi, haar gezicht...'

'Schatje, wij zijn de enigen hier. Het zal wel door de hitte komen. Niemand kan helder nadenken.'

Toen ze even later onder de brandende zon door de wijngaarden naar huis liep, haar kleren aan haar lichaam plakkend van het zweet, lukte het haar nog steeds niet om het meisje uit haar hoofd te zetten. De karmozijnrode geur. De manier waarop ze Dizzy had aangekeken, recht in haar ogen. 'Maak je geen zorgen. Je bent oké,' had het meisje met een vreemde, schorre stem gezegd, en toen had ze met haar vinger Dizzy's neus aangeraakt – plop. De angst voor de vrachtwagen die denderend dichterbij kwam, was in één keer verdwenen. Al haar angsten en onzekerheden over álles waren in één keer verdwenen. En alles om het meisje heen was licht geweest, ze had een stralenkrans om haar hoofd gehad, als een halo om die golvende regenboogkrullen heen.

Als een halo.

En toen had ze Dizzy de lucht in geduwd.

DIZZY

De volgende ochtend zat Dizzy aan de ontbijttafel – levend, ademend, denkend en aangeraakt door een engel! Ze kon het nieuws bijna niet binnenhouden, ze wilde schreeuwen, tegen Perfect Miles, die tegenover haar zat, maar hij had zijn laat-me-met-rust-muur opgetrokken, wat betekende dat hij over een boek gebogen zat, zoals altijd, zijn ravenzwarte krullen raafachtig krullend voor zijn prinsengezicht.

Dizzy en haar oudste broer Wynton hadden geen idee waar Perfect Miles vandaan kwam. Omdat hij een veelbelovende sporter was, had hij een beurs gekregen waarmee hij naar een dure middelbare school kon, drie stadjes verderop (Wynton liep net als Dizzy regelmatig tegen een muur aan). Perfect Miles was zwijgzaam, ernstig en angstaanjagend mooi (Wynton leek op een kikker met een pruik, net als Dizzy, en was geïnteresseerd in kussengevechten en gilwedstrijden, net als Dizzy). Perfect Miles hield van hardlopen in de natuur (Wynton hield, net als Dizzy, van muurtjes en daken waar je op kon zitten, snacks voor de tv).

En Perfect Miles was goed; in zijn vrije tijd liet hij driepotige honden uit en borstelde blinde paarden bij het dierenasiel (Wynton was altijd slecht, was een paar weken geleden zelfs in de cel beland, en Dizzy had een diploma voor slechte gedachten over haar klasgenoten). En de kers op de ijscoupe, die Perfect Miles nooit zou eten omdat hij zich niet te buiten ging aan zoete dingen (geen commentaar): voor het jaarboek was Miles twee keer achter elkaar verkozen tot de mooiste en de veelbelovendste leerling.

Perfect Miles gaf Dizzy het gevoel dat ze onder de wratten zat.

Ze prikte met haar vinger in zijn arm. ‘Ik heb gisteren een engel gezien.’

Hij bleef naar zijn boek staren.

‘Ze heeft mijn leven gered.’

Niks.

‘Door op mijn neus te drukken, misschien.’

Niks.

‘Miles!’

‘Aan het lezen,’ zei hij zonder op te kijken.

Omdat Dizzy de jongste was en klein – en nu ook nog een vriendloos iemand die een scheet in haar gezicht had gekregen – hadden bepaalde gezinsleden, onder wie Perfect hier, er helemaal geen moeite mee om te doen alsof zij niet bestond.

‘Een engel, ik bedoel, een echte engel, Miles; een supergave, met tattoos en zo.’

Hij sloeg de bladzijde om.

Dizzy bestudeerde zijn lange wimpers, zijn stomme cupidoboogmond, zijn losse, luie krullen die altijd glansden (net als die van Samantha Brookweather!) en nooit kroesden, de rest van zijn mooiste-leerling-kenmerken. Serieus, hoe kon het dat zij, degene met een scheet in haar gezicht, en Perfect tot dezelfde soort behoorden, sterker nog: familie van elkaar waren?

‘Waar het om gaat, Miles,’ zei ze. ‘Je kunt nooit weten wanneer het je laatste dag is. Je kunt onder een vrachtwagen komen of geraakt worden door een asteroïde of er kan zomaar, vlak voor je voeten, een zinkgat ontstaan. Het is zo afgrijselijk dat je absoluut niet kunt weten wanneer je doodgaat, vind je niet? Heb jij geen moeite met onze sterfelijkheid?’

Miles verslikte zich in zijn droge rijstwafel (biologisch, geen commentaar), begon te hoesten, herstelde zich, en dat allemaal zonder van zijn boek op te kijken.

Argh.

‘We moeten allemaal ons best doen om meer op Miles te lijken,’ zei haar moeder altijd. ‘Hij verspilt nooit zijn tijd.’ Dizzy verspilde heel veel tijd. Dat kwam doordat voor haar de tijd sneller ging dan voor andere mensen. Hoe kon je anders verklaren wat er gebeurde als ze op internet zat? Of uit het raam keek? Of wat dan ook. Ze haalde vaak stiekem de notitieboekjes van Miles uit zijn jaszak of uit de la van zijn kledingkast. Er stonden bijna alleen

maar to-dolijstjes in, maar de laatste tijd was hij af en toe van het padje. Een van de dingen die hij bijvoorbeeld had opgeschreven was: *Iemand vinden om van hoofd te ruilen.*

‘Ik wil helemaal niet dood,’ ging Dizzy onverstoord verder. ‘Ik bedoel: echt, echt, echt niet. Ik wil onsterfelijk zijn. Er zijn mensen die zeggen dat ze zich zouden vervelen als ze een paar millennia zouden leven, of dat ze depressief zouden worden omdat iedereen van wie ze houden steeds maar weer doodgaat. Ik niet. Jij?’

Dizzy keek vol verwachting naar Miles.

Hij sloeg de bladzijde om.

Ze keek naar zijn gladde huid.

Ze keek naar zijn knipperende wimpers.

Ze keek hoe hij nog perfecter werd.

Dat broer-en-zus-ding werkte bij hen niet. Ze waren verschrikkelijke tafelenoten. Echt, tot voor kort was ze bijna nooit alleen met hem geweest. Als Wynton er was, kwam Miles niet naar beneden voor het ontbijt (of voor het avondeten, film, spontane dansfeestjes, bakmarathons, gilwedstrijden of kussengevechten). En Wynton was er altijd, tot een paar weken geleden, toen hun moeder hem het huis uit had gezet en de sloten had veranderd. (Maar op dit moment verbleef hij illegaal op zolder omdat Dizzy stiekem buiten een sleutel voor hem had neergelegd.)

Dizzy wist dat ze irritant was. Op een schaal van één tot tien zat ze waarschijnlijk op een zeven, maar: hallo? Het was ook irritant om genegeerd te worden. Heel irritant. ‘Dus wat denk jij?’ probeerde ze nog één keer. Ze had nog een paar onderwerpen op haar lijst staan waarmee je een steen in de vijver kon gooien. ‘Geloof het of niet, Miles, maar in Pennsylvania is een vrouw die een orgasme krijgt als ze haar tanden poetst.’ Dit had ze van een site waarop ze de avond daarvoor had gekeken omdat ze wilde weten wat ze verkeerd deed met dat hele zelfbevredigingsgedoe. Voor het dramatische effect deed Dizzy met haar vork alsof ze haar tanden poetste. Ze zou deze wetenswaardigheid het liefst met Lizard delen. Als dat zou kunnen.

Op irritatieniveau had ze een keiharde tien bereikt: Miles stond op – hij

was plotseling heel lang, alsof er een lantaarnpaal in huis stond. Hij griste zijn boek van tafel en liep met grote stappen naar de veranda om buiten af te koelen. Of beter gezegd: op te warmen. Het tandenborstelverhaal had niet het gewenste effect gehad. Er was duidelijk iets mis met Miles' gevoel voor humor. Toch stond Dizzy alsnog op om achter hem aan te gaan, want zo was ze nou eenmaal, tot ze de hond hoorde blaffen en besloot om onder de airco te gaan zitten.

Miles was een soort hybridisch wezen. Als ze de voordeur niet dichtdeden veranderde zijn kamer in een hondenspeelplek. Ze vermoedde dat hij met ze praatte, zoals de heilige Franciscus. Dizzy hield niet van honden. Waarom moesten ze bijvoorbeeld altijd zo nodig aan haar sluimerende oventje rui-ken? Ze hield meer van grazende koeien en paarden, verstandige dieren die ver weg in de wei bleven staan en die er geen perverse gewoontes op na hielden. Ze ging weer aan tafel zitten, sneed een plak van de peperkoek af die ze de avond ervoor had gemaakt en die ze nu had opgewarmd. De damp kringelde omhoog, samen met de geur van kruidnagels en stroop – een korenbloemblauw dat haar blik vertroebelde terwijl ze diep inademde en weer over Perfect Miles nadacht.

Toen ze klein was slaapwandelde ze. Ze was een keer naar het huis van de buurvrouw gelopen, mevrouw Bell, maar binnenshuis was Miles' kamer haar favoriete bestemming. Bijna elke nacht slaapwandelde ze naar zijn kamer waar ze met opgetrokken benen op de bruine zitzak onder zijn raam ging liggen. Op die manier was ze erachter gekomen dat Miles huilde in zijn slaap. Meestal werd ze wakker van zijn gesnik, en als ze naar hem toe ging en haar hand op zijn arm legde, hield hij op. Altijd. Maar wat vreemd was, nog veel vreemder dan dit, was dat zij hem altijd kon zien, hoe donker het in de kamer ook was. Hij was nooit wakker geworden en zij had er nooit iets over gezegd – niet over het huilen en ook niet over het feit dat hij licht gaf in het donker – maar ze had vaak het gevoel dat de echte Miles het jongetje was dat in het donker lag te huilen en dat een vreemd, droomachtig licht uitstraalde, en niet deze perfecte versie, die meer leek op iemand die op bezoek kwam dan op een broer.

Soms, echt waar, vergat Dizzy dat Miles bestond. Als je het over een broer had, dan was dat voor Dizzy haar oudste broer, Wynton. En volgens Wynton was Perfect Miles een snob of had hij een stok in z'n reet of dacht hij dat hij beter was dan zij of was Miles een fucking schijnheil of nog duizend andere gemene dingen waar Dizzy buikpijn van kreeg.

Ze sneed een blokje lavendelboter af (uit het restaurant van Chef-mama) en smeerde het op haar peperkoek, terwijl ze keek hoe het smolt en in de gaatjes droop. 'Ben je hier?' vroeg ze aan de kamer, niet zeker wetend of engelen in staat waren om zichzelf onzichtbaar te maken, wat zou betekenen dat haar engel net zo goed op de stoel naast haar kon zitten. 'Als je hier bent, mooie engel, dank je wel dat je gisteren naar me toe bent gekomen, dat je me gered hebt. Ik zou echt heel graag—'

'Dizzy!' hoorde ze, en ze schoot overeind. Het was een lage stem, een mannenstem, maar dat wilde niks zeggen, toch? Engelen konden vast van gender en leeftijd veranderen wanneer ze maar wilden. Of misschien was er voor haar een nieuwe engel afgedaald.

'Ja,' zei ze, terwijl ze de plak peperkoek neerlegde. 'Ik kan je vandaag niet zien.'

'Deze kant. Ik ben het.'

Dizzy draaide zich om en zag oom Clive voor het raam staan, die gebaarde dat ze naar hem toe moest komen. O, in hemelsnaam. Hij hield zijn hoofd schuin zodat hij door de kier aan de zijkant kon praten, die ze nooit helemaal dicht konden krijgen – het huis was meer dan honderd jaar oud. 'Ik dacht dat je een engel was,' zei ze.

'Dat zou voor het eerst zijn. Luister, ik heb vannacht over Wynton gedroomd.'

Dizzy liep naar het raam en schoof het omhoog. Haar oom ging rechtop staan. Een walm van hete-ovenlucht vermengd met zijn geur – sigaretten, zweet en alcohol – sloeg haar in het gezicht. Hij was in bigfootstijl. Hij had wallen onder zijn ogen, zijn blonde haren en baard waren lang en klitterig, zijn kleren vies en versleten, en het leek wel of zijn omvang met het uur toenam. Ondanks de hitte droeg hij een flanelen overhemd en spijkerbroek.

Zijn rood aangelopen gezicht glinsterde van het zweet. Het gerucht ging dat hij lang geleden een playboy was geweest, maar daar kon je je nu nauwelijks meer iets bij voorstellen. Mama waarschuwde hen keer op keer dat ze uit de buurt van hun oom moesten blijven als hij gedronken had, wat eerder regel was dan uitzondering. Ze zei dat mensen uit elkaar konden vallen en dat je ze soms niet meer bij elkaar kon rapen, maar daar was Dizzy het niet mee eens. Volgens haar kon iedereen bij elkaar geraapt worden. Hun oom was eenzaam. Dizzy voelde het als ze bij hem in de buurt was, als een stroming onder de oppervlakte. En ze vertelde nooit aan haar moeder, of aan iemand anders, dat ze hem vaak had betrappt als hij stiekem hun huis binnensloop om bij hen te slapen; nacht na nacht, weggekropen op de roodfluwelen bank, als een oude, verdrietige leeuw.

Oom Clive leunde naar voren en zei: 'Ik droomde dat Wynton viool speelde, maar er kwam geen geluid uit z'n viool. Toen deed hij zijn mond open om te zingen, maar: niks. Toen begon hij met zijn voeten te stampen, maar er klonk geen stampend geluid. Snap je?'

Dizzy knikte. 'Er zat geen muziek meer in hem.'

'Precies. Ik wist dat jij het zou begrijpen, erwtje. Het is een voorteken. Hij moet voorzichtig zijn. Snap je?'

'Ik zal het tegen hem zeggen,' zei ze.

Oom Clive streek over zijn baard en zocht met zijn troebele, ernstige ogen haar blik op. 'Oké. Goed. Kom snel een keer langs, dan kunnen we bijpraten.' Hij draaide zich om en liep weg. Natuurlijk vertelde Dizzy haar moeder ook nooit dat ze af en toe naar het bruine huis op de heuvel ging om bij haar oom op bezoek te gaan. Ze hield ervan om naar hem te luisteren als hij pianospeelde of zijn trompet pakte, of om naar zijn tekeningen en foto's van koeien te kijken en ze luisterde graag naar zijn verhalen over dromen en over David Bowie. Maar het allerfijnst vond ze het als hij over hun verdwenen vader praatte, zijn oudere broer Theo, wat hij altijd deed tot hij zelf van slag raakte en zei dat ze weg moest gaan. Dizzy wist dat Perfect Miles ook bij oom Clive op bezoek ging. Maar Wynton ging nooit. Volgens Wynton had oom Clive losersmojo en was losersmojo besmettelijk.

Dizzy keek hoe haar oom de bedding overstak van de kleine rivier die zijn land en dat van hen in tweeën deelde, maar die nu droog stond. Ze keek hoe hij de heuvel op strompelde, walkend en zwalkend op weg naar de verdorde wijngaarden die hij al heel lang aan andere wijnboeren verpachtte. Het scheen dat de wijngaarden en de wijnen van de familie Fall ooit tot de beste van de vallei waren uitgeroepen, maar dat was voordat hun vader in het mortuarium uit de dood was opgestaan (echt!) en in de nacht verdwenen was. Of ervandoor gegaan. Of wie weet wat er met hem gebeurd was. Dizzy miste hem, ook al had ze hem nooit gekend – het was alsof je dorst had, maar dan de hele tijd.

Ze wilde een echte vader, zodat ze niet meer stiekem hoefde te doen alsof Wynton haar vader was.

Ze legde haar handen tegen het raam, keek naar haar oom, die steeds kleiner werd, en probeerde zich een voorstelling te maken van Wynton die geen muziek meer in zich had. Dat was onmogelijk. Andere mensen maakten muziek; Wynton wás muziek. Ze zette de gedachte van zich af dat de droom een slecht voorteken was en keek haar oom na, die over de rand van de heuvel verdween. Toen kneep ze haar ogen een beetje dicht, hield haar hoofd schuin en liet haar gedachten tot rust komen, wat ze altijd deed om met haar geestesoog de minder opvallende bewoners van hun wijngaarden te kunnen zien.

En... voilà.

Daar, boven de sauvignon blanc-gaard had je de zoenende geesten. Twee glinsterende oudere mannen, een donkere en een lichtgekleurde, die in het ochtendlicht opflikkerden. Deze geesten waren verliefd en zodra ze elkaar zoenden, stegen ze op en zweefden door de lucht. Dizzy zou willen dat ze niet de enige was die hen kon zien, maar ze vertelde anderen allang niet meer dat ze hen zag (alleen aan Wynton en Lizard). Ze was het zat om te moeten aanhoren dat ze te veel fantasie had, wat aardig klonk, maar waarmee mensen eigenlijk wilden zeggen dat ze loog of gek was.

Dizzy had lang gedacht dat de geest met de donkere haren haar overgrootvader Alonso Fall was, omdat hij haar deed denken aan het standbeeld

op het plein van het stadje. Maar op het plakkaat stond dat Alonso Fall getrouwd was geweest met een vrouw, dus begreep Dizzy niet waarom hij in zijn leven na de dood altijd met die andere man aan het zoenen was.

Hoe dan ook, ze was gek op deze twee glinsterende mannen en ze wilde ook zo met iemand samen zijn, net als zij, maar dan levend en pratend, al konden ze misschien wel met elkaar praten, in een taal die zij niet kon horen. Ze hield ook van hun beste vriendin, een vrouwelijke geest die mannenkleren droeg en op blote voeten door de wijngaarden rende, haar lange, rode haren vol bloemen golvend achter zich aan, als een rivier van gekleurde bloesem.

‘Hé, jongens,’ riep ze naar de zwevende mannen. ‘Weten jullie iets over engelen?’ Maar natuurlijk gaven ze geen antwoord. Ze zoenden, tussen hemel en aarde, in elkaar gestrengeld en in vervoering, zoals altijd.

Hun eeuwige leven bestond alleen uit hun twee.

De herrijzenis van wijnmaker Theo Fall

PARADISE SPRINGS – Gebeurde er afgelopen maandag in het stadsziekenhuis een wonder, of was er slechts sprake van haperende medische apparatuur? Dat vragen inwoners van Paradise Springs zich af na de schijnbare wederopstanding van gerenommeerd wijnmaker Theo Fall. Fall, die ernstig ziek werd door een virale longontsteking, raakte afgelopen donderdag in een coma. Vier dagen later overleed hij; om 18.45 uur werd zijn dood geconstateerd. Toch dronk Theo Fall enkele uren later alweer tequila in het mortuarium, in gezelschap van Jose Rodriguez. De twee mannen

zijn te zien op onderstaande gedateerde en van een tijdsaanduiding voorziene foto. Rodriguez vertelde de *Gazette* dat hij in zijn pauze een potje schaakte met ziekenhuismedewerker Tom Stead toen ze uit de bodybag op tafel geschreeuw hoorden komen. Stead, die dacht dat de dode weer tot leven was gekomen, rende gillend het mortuarium uit. Hij heeft de *Gazette* laten weten niet meer in zijn baan te zullen terugkeren. Rodriguez ritste de lijkenzak open en verwelkomde Theo Fall met een shotje tequila terug in het land der levenden. De kliniek heeft de hartmonitor die er niet in slaagde Falls hartslag te registreren inmiddels afgedankt en vraagt om donaties zodat ze een nieuwe kan aanschaffen.

De verdwijning van wijnmaker Theo Fall

PARADISE SPRINGS – De geliefde wijnmaker Theo Fall, onlangs hersteld van een virale longontsteking óf uit de dood herrezen (afhankelijk van wie je spreekt), lijkt zijn gezin, zijn huis, zijn stadje en zijn prijswinnende wijnmakerij de rug te hebben toegekeerd. Volgens een bron

dicht bij de familie is Theo Falls echtgenote Bernadette, eigenaar en chef-kok van The Blue Spoonful, en bovendien zwanger van hun derde kind, ten einde raad. Ze liet onze bron weten dat haar echtgenoot een briefje voor haar heeft achtergelaten. Hoewel ze weigerde informatie over de inhoud te geven, vertelde ze wel er vrij zeker van te zijn dat de wijnmaker niet naar Paradise Springs zal terugkeren.

Stad probeerde haar wijnmaker Theo Fall te behouden

PARADISE SPRINGS – Inwoners die al langer ingezetene van ons stadje zijn, zullen beamen dat Paradise Springs binnenkomen en verlaten soms een hele uitdaging kan zijn. Al sinds ze werden uitgevonden, krijgen auto's aan de rand van onze gemeente pech zonder dat daar een mechanische oorzaak voor aan te wijzen is, alsof Paradise Springs zelf niet wil dat bepaalde mensen arriveren of vertrekken. Daarvoor waren het paarden die weigerden een hoef over de gemeentegrens te zetten, waardoor rijtuigen en gefrustreerde ruiters strandden bij het aan de uitvalsweg

gelegen motel met de toepasselijke naam *Better Luck Next Time*. Er heeft zich een ooggetuige gemeld die beweert dat alle vier de banden van Theo Falls pick-uptruck lek raakten toen hij een week geleden Paradise Springs uit reed, kort nadat hij was doodverklaard na een virale longontsteking. 'Hij reed gewoon door, alsof niks hem kon tegenhouden,' zei stadsgenoot Dylan Jackson, die na een vergelijkbaar geval van panne in de berm bezig was zijn wiel te verwisselen. 'Ik heb nog nooit een man zo kwaad zien kijken. Ik had een zaklamp, dus ik keek zo zijn cabine in toen hij langsreed. Heb Theo niet eerder zo meegemaakt. Als je het mij vraagt, komt-ie nooit meer terug.'

DIZZY

Dizzy was weer aan de ontbijttafel gaan zitten. Halverwege een hap dacht ze aan de engel, en dat zij nu geen warme peperkoek met lavendelboter zou eten als die engel haar gisteren niet had gered. Haar moeder kwam de keuken in. ‘Goedemorgen *chouchou*,’ zei Chef-mama, zoals elke morgen.

‘Ik wil nooit van m’n leven doodgaan,’ zei Dizzy tegen haar moeder. ‘Ik bedoel: helemaal nooit, dus je hoeft niet bang te zijn dat ik ooit zelfmoord pleeg.’

‘Dizzy!’ Haar moeder sprak haar naam heel vaak op deze manier uit, alsof het een bezwering was. ‘Die gedachte is nog nooit bij me opgekomen.’ Ze schudde haar hoofd alsof ze het idee probeerde kwijt te raken. ‘Tot nu toe.’ Ze zat onder de sproeten, net als Dizzy, en had ook een ontplofte krullenbos op haar hoofd, maar ze leek niet op een kikker en ze was ook niet licht als een veertje.

Haar moeder zette haar tas op het aanrecht. Dizzy zag dat haar boek erin zat. Het was haar moeders vreemde versie van een dagboek, vol brieven die ze nooit verstuurde. Ze had verteld dat ze die was gaan schrijven toen ze zo oud was als Dizzy nu, nadat haar broer Christophe was gestorven en ze ontzettend veel behoefte had om met hem te praten. Eerst had ze alleen aan hem geschreven, maar in de loop der jaren was ze brieven aan iedereen gaan schrijven, ook aan haar dode ouders, Dizzy’s verdwenen vader en zelfs aan Dizzy zelf. Deze vertrouwelijke informatie was tot haar gekomen doordat ze er een keer heel toevallig in had gekeken. En heel toevallig haar eigen naam had opgezocht. Het meeste bestond uit zoetsappige zinnen over hoeveel ze van Dizzy hield ook al was ze een rare en praatte ze te veel. Ze vond ook een brief aan een appel. En eentje aan een gerecht dat Chef-mama in San Francisco had gegeten. Door dit brievenboek wist Dizzy ook dat Chef-mama in het

restaurant eten voor haar verdwenen vader maakte en dat onder de warmhoudlamp zette voordat ze wegging. Elke avond weer. Als een echte weirdo.

‘Weet je waar ik aan moest denken?’ zei Dizzy tegen de weirdo. ‘Dat ik altijd binnen moet blijven zodat me niks engs kan overkomen. Ik zou me niet vervelen. Ik zou taarten kunnen bakken, films en series kijken en verdergaan met mijn onderzoek. In feite wat ik nu ook doe, maar dan zonder de dreiging van fatale ongelukken of vernedering door mijn leeftijdgenoten.’

‘Vernedering door...? Is er iets gebeurd? Is dat de echte reden dat je er gisteren bij gym vandoor ging?’ Na Dizzy’s dramatische aftocht had de school Chef-mama in het restaurant gebeld, en Chef-mama had Dizzy gebeld. Ze had tegen haar moeder gezegd dat ze bevangen was geraakt door de hitte, maar dat ze oké was en dat ze thuis peperkoek aan het bakken was.

‘Nee,’ loog Dizzy. ‘Er is helemaal niks gebeurd. Het was alleen zo heet en...’ Dizzy bla-bla-blaadde verder tot haar moeder een wazige blik in haar ogen kreeg. Het was niet de eerste keer dat Dizzy van school was weggerend.

‘Je kunt er niet zomaar tussenuit knijpen, liefje,’ zei ze. ‘Meld je de volgende keer gewoon even af, oké?’

Dizzy knikte en verschoof haar stoel zodat ze haar moeder beter kon zien. Haar moeder was groot en opvallend. Als ze niet werkte droeg ze bloemenjurken en hoge hakken. Ze zei dat ze tegen het patriarchaat in opstand kwam door zich niet aan de socioculturele normen te houden van het ongezonde schoonheidsideaal voor vrouwen, en ze had haar koelkastmagneten om dat te bewijzen: VERTROUW NOOIT EEN MAGERE KOK, RIOTS NOT DIETS, IK BEN EEN FEMINIST – WAT IS JOUW SUPERPOWER? Dizzy vond haar moeder prachtig. Iedereen vond dat.

Algemeen bekend feit: Dizzy was nooit, maar dan ook nooit van haar leven mooi geweest en zou dat ook nooit worden. Ze had de schoonheidslosterij niet gewonnen. De enige mensen die zeiden dat schoonheid er niet toe deed, waren de mooie mensen, zoals Perfect Miles en mama. Schoonheid deed er wel toe. Hállo? Dat was toch overduidelijk? Dizzy had bedacht dat ze een mysterieuze, op het innerlijk gerichte jongen moest zien te vinden,

iemand die alleen oog had voor de schoonheid van haar hart, alleen dan konden hun zielen met elkaar versmelten.

Haar moeder was de avond daarvoor laat thuisgekomen, toen Dizzy al naar bed was, dus wist ze het nog niet. Dizzy had zo'n belangrijke levensgebeurtenis niet over de telefoon met haar willen delen. 'Mam, ik heb groot nieuws, waanzinnig nieuws...'

En... haar moeder was aan het bellen, want, serieus, voor deze mensen bestond Dizzy dus niet. Ze was niet eens een stofdeeltje, ze was een atoom binnen in een stofdeeltje. 'Blij dat we die nieuwe jongen hebben aangenomen, hoe heet hij ook alweer... O, ja, Felix Rivera,' zei haar moeder met een chefstem tegen de telefoon. 'Dat gerecht dat hij had gemaakt... geweldig. Ik vind alles leuk aan hem... Ja, ook die hoed.' Dizzy wist dat ze met Finn belde, haar souschef. 'Oké, laten we het doen... Nee, nee, probeer in plaats daarvan scarolandijvie te vinden of punterelle. Wacht, zijn er eigenlijk al courgettebloemen? Neem die dan... Nee! Geen heilbot! Ik kan geen heilbot meer zien. We gaan voor zeeforel. Dan doen we...'. Dizzy luisterde niet langer naar haar moeder. Ze stond op, liep naar het aanrecht en maakte met de meest dramatische gezichtsuitdrukkingen duidelijk dat ze heel nodig met haar moeder moest praten. Zonder resultaat. De telefonische inkoop sessie met Finn ging gewoon door. Dizzy zwaaide met haar handen voor haar moeders gezicht, wat er alleen maar toe leidde dat haar moeder zich omdraaide en met haar gezicht naar de oven doorpraatte. 'Een koude soep, geen gazpacho. Wat vind je van gekoelde komkommer met avocado? Oké, ja, goed idee, dan doen we er een crudo bij. Oké, heilbot...'

Dizzy schreeuwde. 'Mama, ik ben zwanger!'

Haar moeder draaide zich met een ruk om, haar telefoon viel op de grond. 'Wát?' Ze had geen kleur meer in haar gezicht. Oeps. Dizzy krabbelde terug. 'Nee, nee. Niet echt, natuurlijk niet, ik heb het van een film, maar ik moet je echt heel nodig iets vertellen.'

'Dizzy, hoe kun je me dit aandoen? Echt, mijn hart stond stil.' Ze drukte met beide handen op haar borst. 'Beloof me alsjeblieft dat je dat nooit meer doet.'

‘Ik beloof het.’

Haar moeder bukte zich om haar telefoon op te rapen. ‘En we hadden iets afgesproken: geen seks, nooit. Weet je nog?’ Ze keek op haar telefoon, zuchtte en legde hem op het aanrecht. ‘Ik neem aan dat die kuisheidsgordel nog steeds past? Niet te onhandig onder die jeans?’ Dizzy schoot in de lach waardoor haar moeder ook moest lachen, waardoor ze nog meer loenste dan anders. Zij en Chef-mama waren lachpartners. ‘Oké, mijn niet-zwangere kind, wat is er zo belangrijk? Ik ben een en al oor.’

‘Ik heb gisteren een engel gezien.’ Dizzy bracht haar handen naar haar hart, net zoals haar moeder had gedaan, om duidelijk te maken hoe serieus dit was. ‘Echt waar, mam. Er is een engel naar me toe gekomen.’ Ze skipte het stuk over de vrachtwagen die haar bijna had doodgereden en dat de engel haar leven had gered, want ze vond het al moeilijk genoeg dat haar moeder altijd zei dat ze nooit doorhad wat er om haar heen gebeurde en dat ze beter moest opletten, vooral als ze de straat overstak. ‘Ik voelde iets heel dieps, ik voel het nog steeds...’

‘Dit meen je niet.’ Haar moeder gooide haar handen in de lucht. ‘Dit gaat wéér over die zwiggende geesten. En daarna was het God zelf die in je kledingkast zat?’ Dizzy was zo dom geweest om het aan haar moeder te vertellen toen ze dit op een avond vermoedde. ‘En nu een engel. En daar moest je mijn gesprek voor onderbreken? Dizzy...’ Ze pakte haar mobiel, tikte erop en hield de telefoon weer tegen haar oor. ‘Finn, sorry, mijn dochter ziet ze vliegen, zit in de familie... Serieus, waarom zou je ook met beide benen op de grond willen blijven?’ Ze wierp Dizzy een blik toe en zei toen in de telefoon: ‘Oké, waar waren we? Weet je wat? Ik kom eraan. Ik zie je over een kwartier bij de kraam van de Goede Groentevrouwen.’

Ze verbrak de verbinding en zwaaide met haar vinger naar Dizzy. ‘En jij laat onder geen enkele voorwaarde je broer binnen, hoor je me?’

‘Ik hoor je.’ Dizzy liep naar de voordeur, zette hem op een kier en schreeuwde naar Perfect Miles op de veranda: ‘Mama zegt dat je het huis niet meer in mag! Sorry!’

‘Heel grappig.’ Ze knoopte haar koksbus dicht. ‘Maar ik meen het.’

Dizzy hield niet van liegen, dus zei ze: ‘Je hebt de sloten veranderd, weet je nog?’ Daar was niks aan gelogen, en zo hoefde ze niet te vermelden dat Wynton dankzij Dizzy al binnen was. ‘Mam, als ik door een noodlottig ongeval doodga en we zien elkaar voor die tijd niet meer, weet dan dat ik je nooit vergeef hoe je hem behandelt. Wyn zegt dat hij die ring helemaal niet heeft gepakt. En een noodlottig ongeval, dat kan iedereen overkomen.’

‘Wat is er vandaag met jou? Je gaat niet dood door een noodlottig ongeval,’ zei haar moeder, die het duidelijk niet met Dizzy wilde hebben over de avond dat Wynton haar pick-uptruck aan gort had gereden toen hij ladderzat achter het stuur was gaan zitten en tegen het standbeeld was geknald van hun overgrootvader, Alonso Fall, die nu zonder hoofd op het plein stond.

‘Maar áls ik doodga: dit is mijn laatste wens en testament,’ zei Dizzy, en ze wees naar het briefje dat ze die ochtend op de koelkast had gehangen. ‘Het leek me belangrijk dat jij dat zou hebben.’

Chef-mama keek Dizzy met een van-welke-planeet-kom-jij-blik aan. ‘Chouchou, was je altijd al zo vreemd?’

‘Ja,’ zei Dizzy. ‘En een algemeen bekend feit, mama: Joden geloven in engelen. Het is je spirituele traditie. Jouw mensen.’ Ze gingen niet naar de synagoge, maar mama maakte met Pesach wel een sedermaaltijd en op Jom Kipoer was het restaurant gesloten en at of dronk ze niks. Dizzy bleef op die belangrijke heilige dag altijd samen met haar in huis, wachtend op de komst van God, en deed alsof ze vastte, maar zodra ze kon propte ze stiekem achter de koelkastdeur alles in haar mond wat er maar was.

Chef-mama rolde met haar ogen. ‘Alsjeblieft. Nee, daar geloven we niet in. We zijn praktische mensen.’

‘Nou, in het joodse geloof barst het dus van de engelen,’ hield Dizzy vol. ‘Ik heb het gisteravond opgezocht, na mijn encounter...’

‘Je encounter?’ Haar moeder lachte. ‘Dizzy! Kom op, nou. *C’est folle!*’ Er kwamen niet vaak Franse woorden uit haar moeders mond.

‘Het is niet folle...’ Dizzy hield op met praten, want op de trap hoorde ze de stampende motorlaarzen van Wynton. Hij droeg een zonnebril en had een scheve grijns op zijn gezicht waardoor je zijn halve tand kon zien, het

gevolg van een vechtpartij in de jeugdgevangenis. Hij droeg een zwarte spijkerbroek met scheuren en een zwart t-shirt met het logo van zijn band: The Hatches. In zijn mondhoek hing een sigaret die hij nog niet had aangestoken. Hij had zijn gebutste vioolkoffer onder zijn arm en hij zou zo op de cover van een album kunnen staan. Zo zag hij er altijd uit. De kikkermet-pruik-look paste veel beter bij hem, bij jongens in het algemeen, maar vooral bij muzikanten.

Algemeen bekend feit: jongens konden aantrekkelijk-lelijk zijn, in plaats van gewoon lelijk.

‘Hoor ik het goed? Heeft een hemelse boodschapper contact gezocht met mijn Frizzy?’ zei hij, en het geluk straalde van Dizzy’s gezicht.

‘Ja, dat hoor je goed!’ riep Dizzy uit. Er was tenminste *íemand* die naar haar luisterde, haar geloofde en haar waardeerde!

‘Geweldig,’ zei hij, en hij zette zijn vioolkoffer neer en stak de sigaret achter zijn oor. En opeens, in een paar snelle, opeenvolgende handelingen, gaf hij haar een berenknuffel, tilde haar op alsof ze van lucht was en slingerde haar in het rond terwijl hij ‘Dizzy Miss Lizzy’ van The Beatles zong (haar herkenningsmelodie, zei hij altijd). En net zo snel achter elkaar werd Dizzy rood, begon te gillen en daarna te lachen, en het volgende moment had ze de verdrietige, saaie, Lizard-loze wereld vol gezichtsscheten mijlenver achter zich gelaten. Honderd procent ge-Wyntoniseerd, in nog geen vijf seconden.

Haar moeder – met wie Dizzy op dit moment geen oogcontact wilde maken vanwege dat hele sleutel-op-een-geheime-plek-voor-Wynton-gedoe – had Dizzy een keer verteld dat men zei dat witte truffels ontstaan waren toen de bliksem insloeg in een gewone champignon. Dat was precies hoe Dizzy over Wynton dacht: anders dan gewone champignons zoals zij, had hij de bliksem in zich.

‘Oké dan,’ zei hij schor terwijl hij haar op de grond zette. ‘Het werd een keer tijd dat we onze banden met de Almachtige aanhaalden.’ Hij ging met zijn hand door Dizzy’s haar. ‘Stuur die engel mijn kant maar op. Ik kan wel wat hemelse bemoeienis gebruiken.’ Hij lachte naar Dizzy, met zijn hele

gezicht; elke tand en sproet en plooi. ‘Ik heb je gemist, Frizzy,’ zei hij, en haar hart werd twee keer zo groot.

‘De engel heeft lange regenboogkrullen en heel veel tatoeages,’ zei ze. ‘Je herkent haar meteen.’

Wynton maakte zijn vioolkoffer open en haalde er een paar verlepte wilde bloemen uit. Dizzy zag mieren op de blaadjes lopen. Wynton plukte altijd bloemen als hij wandelde. Toen hij nog thuis woonde, stonden er op alle tafels en kasten slaphangende bloemen dood te gaan.

Wynton zuchtte, keerde zich naar Chef-mam, die bij het aanrecht stond; rode wangen en een priemende blik, waarmee ze gaten in Wyntons hoofd probeerde te branden. Ze trilde. Dit was echte woede, dacht Dizzy, en zo zag ze haar moeder bijna nooit. Die bleef altijd rustig, zelfs in het chaotische restaurant. Wynton liep naar haar toe, armen in een ik-geef-me-over-gebaar, de stervende bloemen met geknakte stelen in zijn hand.

Chef-mama keek met een kille blik naar Dizzy. ‘Heb jij hem binnenge-laten?’ Dizzy deed alsof ze getroffen was door een plotselinge doofheid. Chef-mam draaide zich weer naar Wynton. ‘Je maakt misbruik van Dizzy’s grote hart, hou daarmee op. Als ik terugkom van de boerenmarkt, wil ik dat je weg bent.’ Dizzy moest lachen maar hield zich in. Ze wist niet dat haar moeder vond dat ze een groot hart had. Ze wist zélf niet eens dat ze een groot hart had.

‘Ik begrijp je,’ zei Wynton. Hij voelde in zijn zak en haalde er iets uit. Dizzy ging op haar tenen staan om het te kunnen zien. Het was de verlo-vingsring met de saffier en de diamantjes! O, o. Hij had hem wél gestolen. ‘Het spijt me,’ zei hij, en hij legde hem in Chef-mams hand. ‘Vergeef me, oké? Ik had een nieuwe strijkstok nodig voor vanavond. Het spijt me echt, mam.’ Dizzy zag dat haar moeder slikte terwijl ze naar de ring in haar hand staarde. Ze keek alsof ze moest huilen. Hij zei: ‘Je had gelijk. Ik had hem gepakt, maar ik heb mijn motor verkocht om hem bij de bank van lening terug te kopen.’ Dizzy zag haar eigen schrik terug op het gezicht van haar moeder. Zijn motor, waar hij zo gek op was?

‘Oké,’ zei haar moeder, alsof het woord uit haar tenen moest komen.

‘Ik dacht er niet bij na toen ik hem pakte.’

‘Je denkt nooit na – dat is het probleem!’

‘Na vanavond wordt alles anders, mam. Dat probeerde ik steeds tegen je te zeggen. Er komt iemand luisteren, die...’

‘Heb jij dit verhaal eerder gehoord, Dizzy? Ik namelijk wel. Er is iemand. Dan is er iemand anders. Dan is er een gig. En dan is mijn truck total loss. Politie aan de deur...’

‘Ik ga alles terugbetalen. Wacht maar. Deze keer is het anders.’ Hij was even stil. En toen verscheen die lach waarmee hij meisjes het hoofd op hol bracht.

Haar moeder zuchtte vermoeid. ‘Door die grijns ben je veel te vaak met van alles weggekomen, Wynton. Er valt helemaal niks te lachen. Ik wil niet dat je eindigt als...’

‘Als oom Clive?’ zei Wynton.

‘Als een zwerver, wilde ik zeggen.’ Ze begon aan haar dagelijkse zoektocht naar haar sleutels. Dizzy zag ze op het aanrecht liggen, maar hield haar mond. Ze vond het niet fijn als haar moeder wegging. Ze wou dat haar moeder een kangoeroebuidel had waar zij de hele dag in kon chillen.

‘Jij hebt me ontslagen, weet je nog?’ zei Wynton.

‘Jij hebt geld uit mijn restaurant gestolen, weet je nog?’

‘Dat geld had ik nodig om een demo te maken.’

‘En waar is die demo?’

‘Hij gaat hem maken,’ zei Dizzy. ‘Echt waar.’

Wynton lachte naar haar als een verwarde vogelverschrikker. ‘Zie je? Frizzy gelooft nog steeds in me.’

‘Ik geloof ook in je, Wynton,’ zei mama. ‘Je had het geld aan me kunnen vragen in plaats van...’

‘O!’ zei Dizzy opeens. ‘Ik moest je nog iets zeggen van oom Clive. Hij droomde dat je vioolspeelde, maar er kwam geen geluid uit.’

‘Wát?’ Er trok een schaduw over Wyntons gezicht.

‘Hij droomde dat er geen muziek meer in je zat. Hij zei dat het een voor-teken was en...’ Dizzy maakte haar zin niet af. Ze besepte dat ze er niet over

had moeten beginnen. Haar moeder had tegen haar gezegd dat ze moest leren om de stemming te peilen voordat ze er iets uitflapte. Het was duidelijk dat de stemming in de keuken het niet over een voorteken wilde hebben.

Wynton kreeg een rimpel in zijn voorhoofd. 'Dat haat ik. Dat moet je me niet vertellen. God, ik haat het als hij over me droomt.' Hij wreef met zijn handen in zijn ogen. 'Het laatste wat ik nu nodig heb is een slechte jinx.'

'Jinxen bestaan niet. En engelen ook niet. Wat is er toch met jullie? Kunnen jullie twee nou niet een beetje rationeler zijn?' zei Chef-mam, zonder erachteraan te zeggen: zoals jullie perfecte broer Miles? Maar Dizzy hoorde het toch. En volgens haar hoorde Wynton het ook. Het was verbazingwekkend hoeveel dingen mensen zeiden zonder ze echt te zeggen. 'En Dizzy, ik heb je verteld dat je uit de buurt van oom Clive moet blijven als hij van het padje is, en dat is hij nu dus.' Haar moeder zag de sleutels, verstopt achter het espressoapparaat, griste ze van het aanrecht en pakte haar tas met haar brievenboek.

'Je zult 't zien, mam,' zei Wynton, en hij liep terug naar de tafel waar zijn vioolkoffer stond. 'Deze keer zul je het zien.' Hij haalde het instrument eruit. De viool glom. Hij hield de strijkstok voor hen omhoog. 'Die klotemotor, allemaal voor deze jongen. Luister.' Hij liet hem langs de snaren glijden. 'Hebben jullie ooit zo'n klank gehoord?' Hij speelde nog wat. 'Klonken de woorden van jouw engel mooier dan dit? Nee, onmogelijk.'

'Heb je je motor verkocht voor die stok?' Het was Perfect Miles. Hij stond bij de voordeur. Hij zag er anders uit dan daarvoor. Hij had een kille blik in zijn ogen, zijn gezicht strak, zijn lichaam gespannen.

'Inderdaad.' Wynton keek vol bewondering naar de strijkstok en begon hem met zijn shirt op te poetsen.

'Geweldig,' zei Miles, en voordat iemand wist wat er gebeurde, rende hij om de roodfluwelen bank heen en sprong over de salontafel. Als een wilde stier stoof hij op Wynton af.

'Miles!' schreeuwde Chef-mam.

En Dizzy riep: 'Engel, je moet nú komen!'

Daar moest Wynton om lachen terwijl hij zijn armen voor zijn gezicht

hield om zich te beschermen tegen Miles' aanval, tot hij beseftte dat Miles het niet op hem had gemunt, maar op zijn strijkstok. 'Fuck, echt niet, man,' zei Wynton, terwijl hij hem achter zijn rug probeerde te beschermen, maar hij was niet snel genoeg. Miles greep het uiteinde van de strijkstok en trok hem in één keer uit Wyntons handen, terwijl de haren in zijn huid sneden. Dizzy zag een bloeddruppeltje in de lijn van zijn handpalm.

Miles sprong naar achteren, elegant als een gazelle, strijkstok in zijn hand, en zonder te aarzelen brak Perfect Miles, alsof het een takje was, de strijkstok op zijn knie in tweeën, liet hem even voor Miles' gezicht in de lucht bungelen, gooide hem toen op de grond en liep het huis uit.

Door het raam aan de andere kant, waar oom Clive had gestaan, zag Dizzy drie geesten. De twee mannen (niet langer zoenend) en de vrouw met het rode haar. Ze hadden intens treurige, bezorgde blikken in hun dode ogen.

Dizzy zou zich later afvragen of het had uitgemaakt als zij de sleutel niet voor Wynton buiten had neergelegd, als hij die dag niet thuis was geweest.

Ze zou zich altijd blijven afvragen of het haar schuld was, wat er daarna met hem gebeurde.

Dizzy's laatste wens en testament (op de koelkast):

Voor wie dit aangaat,

In het geval van mijn onvoorziene dood, serveer tijdens de herdenkingsplechtigheid a.u.b.: minisoufflés met zwarte truffel, tijmgougères, flespompoentartelettes met gefrituurde salie en briochetoast met zalm, crème fraîche en kaviaar (de kaviaar mag niet ontbreken, Chef-mam).

Als dessert: minisoufflés van chocola en aardbeien, zodat iedereen hopeloos verliefd wordt, net als Samantha Brookweather en Jericho Blane in *Leef voor altijd nu*.

Ik wil dat Wynton op zijn viool calypsomuziek speelt en dat iedereen in het maanlicht in de wijngaard gaat dansen. Kruip daarna alsjeblieft dicht tegen elkaar aan op de roodfluwelen bank en kijk samen naar *Babette's feast*.

Veel geluk, wereld. Ik zal proberen om als pratende geest terug te komen.

Met vriendelijke groeten,

Dizzy Fall